

Resposta a Mória: “Més acollida i menys hostilitat”

Dij, 17/09/2020 per Catalunya Religió

(Ignasi Escudero -CR) Cendra, metalls i brossa. La desoladora imatge del camp de refugiats de [Mória](#), a l'illa grega de Lesbos, ha donat la volta al món i ha deixat 13.000 persones sense res. L'origen dels incendis que van tenir lloc la matinada de dimecres passat encara està per determinar, però fonts del govern grec han apuntat que podrien estar provocats pels propis refugiats en un intent desesperat de ser reubicats a la península hel·lènica.

L'antiga base militar de Mória va ser convertida en un petit camp de refugiats - amb només 150 places- l'any 2013 i ampliada fins a 2.000 places dos anys més tard. En plena pandèmia de la Covid-19 el camp acollia sis vegades la seva capacitat.

La població sol·licitant d'asil resident al camp ha estat una setmana vivint entre carreteres, pàrquings i cunetes i des de mitjans d'aquesta setmana han estat real·lotjats -de manera obligada- a un nou camp, a la mateixa illa de Lesbos. Entitats d'ajuda humanitària com Metges Sense Fronteres, han denunciat que les autoritats policials els han denegat l'accés als punts d'atenció mèdica d'urgència.

Què podem fer nosaltres?

“Cal exigir a l'Ajuntament de Barcelona i a la Generalitat que concretin la quota de refugiats” pendent des de 2015, ha afirmat **Pau Vidal**, jesuïta i coordinador del projecte d'[Hospitalitat de la Fundació Migra Studium](#). “Al País Basc i València ja s'està acollint, per què aquí no?”, hi afegeix. Per Vidal, cal impulsar un debat europeu sobre la realitat migratòria, amb “més acollida i menys hostilitat”.

El Servei Jesuïta al Refugiats (JRS per les seves sigles en anglès), en un [comunicat](#) conjunt amb les Germanes Missioneres de Sant Carles de Borromeu i la Comunitat de Sant'Egidi ha exigint un “canvi del model d'acollida a l'illa de Lesbos”. Les

entitats reclamen “estructures d’acollida temporal que puguin gestionar-se d’acord al respecte de la dignitat humana, salvaguardant el dret de tot refugiat”. [Caritas Grècia](#), per la seva banda, està avaluant la situació per proporcionar articles no alimentaris.

Què és un camp de refugiats?

Per Vidal, que havia treballat al JRS al Sudan del Sud, els camps de refugiats són “[no-llocs](#)”, el que els antropòlegs han definit com a espais de pas on les persones que l’habiten hi romanen de manera anònima.

Els camps de refugiats són assentaments de persones provinents de països en conflicte que sol·liciten asil al país que els acull. Aquests, seguint la Convenció de Ginebra, tenen l’obligació de garantir-ne la seva supervivència amb uns mínims: aigua, sanejament, alimentació i sanitat bàsica. Per Vidal “aquest mínims no sempre estan garantits” i segons l’Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR) els camps han de ser l’últim recurs, i s’ha de prioritzar l’acollida disseminada en el territori. Malgrat les recomanacions, la majoria d’estats opten per la concentració perquè “els facilita la gestió”, afegeix Vidal.

La concentració de població, especialment en el cas de Mória, acaba generant camps de refugiats superpoblats. És habitual que els governs situïn els camps “en zones remotes” per tal de dificultar la recerca de feina a les comunitats locals. L’illa de Lesbos ha esdevingut, a efectes pràctics, una presó per a les 13.000 persones que vivien al camp de Mória.

Vidal assenyala que “el problema important és quan un espai provisional es manté durant 3, 5, 10 o 20 anys”. Les comunitats s’autoorganitzen posant en pràctica els oficis que havien exercit als seus països d’origen. Pren més importància l’educació: “els refugiats han deixat tot el que tenien als seus països, però l’educació és quelcom que sempre es conserva amb un” apunta Vidal. Aquesta “finestra oberta” al futur és el que marca la infància i adolescència dels més joves als camps.